

+
M
PAX

Mt. 25, 14–30; 1 Tess. 5,1-6
15 november 2020
33e zondag, jaar A

Veelgeliefden,

de dag des Heren komt als een dief in de nacht. (1 Tess. 5,1) Gij kent dag noch uur. Weest waakzaam. De liturgie van deze weken is vol van deze oproep: weest waakzaam. Het kan elk moment gebeuren. Zo'n uitspraak kan ons onzeker maken, want wat zal er met ons gebeuren? Moeten we bang zijn of mogen we vertrouwen?

Sint Paulus spreekt over de dag des Heren en doelt op de wederkomst op het einde der tijden. Hij dacht dat dit einde dichtbij was. En in de afgelopen twintig eeuwen zijn er steeds christenen en zelfs kerkvaders geweest die de tekenen van het naderde einde al zagen. Ook onze tijd is vol van tekenen dat het einde op komst is. Daaraan zien we dat in elke tijd, ook in onze tijd het einde nabij is. Maar wat is dit einde dan, als het al twee duizend jaar nabij is? Blijkbaar is dit iets dat zich in elke tijd en in elk persoonlijk leven van ons afspeelt. Ook voor u en voor mij is die dag des Heren nabij. En daarom: 'het' kan elk moment gebeuren. Wat is dat 'het'? Wat anders dan de komst van Jezus in ons leven? Dat kan de definitieve komst zijn bij ons sterven, of zijn komst nu al in de eucharistie of in ons gebed. Christus zelf wil immers door de genade in ons leven, zodat we met Paulus kunnen uitroepen: niet ik leef meer, maar Christus in mij.

Hij wil en kan elk moment van mijn leven komen, maar hoe kan ik Hem ontvangen? Door waakzaam te zijn, als het ware op de uitkijk te staan en bij elk mogelijk teken de deur van ons hart open te zetten, zodat Hij binnen kan komen. Waakzaam en oplettend. Zelfs als we indommelen zoals de tien meisjes. Paulus wijst ons erop hoe dat kan: door kinderen van het licht te zijn, kinderen van de dag, van dé dag. De dag van de Heer. Wij moeten kinderen van het licht zijn, niet zozeer omdat we in het licht leven, maar vooral omdat we het licht in ons hart dragen. Het licht van de bruidsmehisjes zit in hun hart, niet in hun lampen. Het licht dat ons verlicht is de liefde.

Kinderen van het licht zijn. Dat klinkt wat abstract voor ons. Vandaar dat Jezus ons vandaag de parabel van de talenten geeft. Drie dienaren en dat zijn wij. God heeft ons talenten gegeven. In de parabel gaat het om een som geld. Door de invloed van de Schrift op onze taal betekent een talent voor ons iets anders en verstaan we automatisch de parabel op een andere manier dan Jezus in eerste instantie uitspreekt. Wij denken aan een natuurlijke begaafdheid, een bekwaamheid of kundigheid. Bij het talent uit de parabel gaat het echter veel duidelijker om een gave, een geschenk dat ons is toevertrouwd, iets wat we niet hebben uit zichzelf. Het is niet van ons en we moeten het op een bepaald moment, bij zijn komst, weer inleveren.

Ofwel we gaan aan de slag met de talenten en ze verdubbelen zich, ofwel we doen er niets mee en dan blijven ze verborgen. Vreemde talenten zijn dat. We moeten ons afvragen om wat voor soort talenten het hier gaat. Ons Evangelie zegt er niet veel over. Alleen dat ze niet opgeborgen mogen worden. Een talent dat niet minder wordt, en zich precies verdubbelt als we er iets mee doen. Kijken we eens naar de derde dienaar. Hij deed zijn

plicht. De talent was hem toevertrouwd en hij zorgde ervoor dat ze niet verloren ging. Hij deed toch niets verkeerd? Hij deed geen kwaad, maar hij was onverschillig, neutraal, afzijdig. Voor God is het niet voldoende om alleen geen kwaad te doen. Vaak bestaat onze grootste zonde uit het goede dat we nagelaten hebben. Met het talent zijn we in staat goed te doen. Het talent is de gave die God ons toevertrouwt en waarmee we het goede kunnen doen. En zo vinden we de sleutel van deze parabel: het talent is de hoogste gave die God ieder van ons schenkt, het is de liefde. God spoort ons aan: "Drijf handel, beoefen de naastenliefde totdat Ik kom om rekenschap te vragen over uw liefde." De goddelijke liefde hebben we niet gekregen om in de grond te stoppen, maar juist om uit te geven, om weg te geven. Hoe meer we geven, hoe meer het zich verdubbelt. Want de goddelijke liefde wordt met onze naastenliefde tot een dubbele liefde. Als we met de goddelijke liefde werken kan deze nooit minder worden, maar alleen zich verdubbelen.

De meester noemde de derde dienaar een luie en zelfs onnutte knecht en liet hem buiten werpen. Bij sint Lukas zei de man: *Met je eigen woorden zal ik je veroordelen, slechte knecht.* (Lk. 19,22) De derde dienaar kreeg wat hij verwachtte; hij riep zijn veroordeling over zichzelf af, omdat hij wist dat hij verkeerd handelde. Dat hij werd buiten geworpen is niet het gevolg van de hardheid van zijn meester, maar van zijn eigen luiheid. De meester kende hem maar gaf hem toch met het ene talent een kans.

De luie dienaar weigerde de liefde die God hem had toevertrouwd, weg te geven. Hij verborg de gave Gods in plaats van er handel mee te drijven. Uit angst hield hij de gave voor zichzelf. Maar God geeft ons zijn gaven niet voor onszelf, God geeft ons zijn gaven altijd voor de ander. Op die wijze kunnen de talenten verdubbeld worden. Het gaat daarbij niet om de prestatie, want de één krijgt meer talenten dan de ander. Ieder krijgt evenveel als hij aankan. Wat telt is de verdubbeling. Zo begrijpen we ook de slotwoorden: *Aan ieder die heeft, zal gegeven worden, zelfs in overvloed gegeven worden; maar wie niet heeft, hem zal nog ontnomen worden zelfs wat hij heeft.*

Laten we daarom waken en nuchter zijn door te woekeren met onze liefdestalenten, als echte kinderen van het licht.